

Olmayacak Bir Hayal

– Necatin · 19 Haziran 2019

Dönüp dolaşp geldi yine sarı top. Yine tülümnden içeri mayhoşça sızdı. Göz perdelerimin içine sızmaya çalıştı fakat ellerimi yumruksu bir şekle getirip gözümü ovaladım. Kovmuştum onu. Gitmişti. Üç buçuk saniye sonra aslında kovmadığımı tam tersine içeri kendi ellerimle soktuğumu fark ettim. Bana gönderdiği güneş ışıkları ile yetinmiyor bir de kahkaha gönderiyordu.

Hışımla kalktım yatağımdan. Perdeliğimi çektim. Nereden girecekti ki artık ? Gülme sırası bendeydi. Tebessümle yattım yatağıma. Ama eski tadı kalmamıştı artık. Sağa döndüm, sola döndüm bu savaşı da kaybetmişim. Tekrar perdeliğimi açtım bu sefer kahkaha tufanı kopardı güneş ışınları. Gözlerim kör değil kulaklarım sağır olacaktı neredeyse.

Daha da sinirli bir şekilde çaprazımda bulunan lavaboma gittim. Yüzümü yıkadım. Aynaya baktığımda siyahımsı topçuklar görüyordum. Lanet sarı top büyü yapmıştı bana. Birkaç saniye sonra onlar da gittiler.

Herkes gibi onlar da gitti...

Sevinsem mi üzülsem mi bilemiyordum. Kafam karıştı. Neye sevinip neye üzüleceğimi bilemez hale getirmişti beni sarı top.

Poğaçı almak için dışarı çıktım. Her zamanki gibi ağır bir gaz kokusu. Ve bunaltıcı sıcaklık. Esmeyince bir anlamı kalmıyordu bu memleketin. Hüzün tekne yeni bir madde daha eklenmişti. Korna sesleri sizde mi ama ya ?

Poğaçımı aldım eve gidiyordum vazgeçtim sahile yöneldim. Denize karşı bir bankta oturdum. Tabi hem denize karşı hem de gölge olan bir yerde.

Çok güzel bir şey bu poğaçı. Hele sıcak sıcak olunca...

Bazı kişiler beğenmiyor. "Hamur yiyecek olsaydım kendim yoğururdum hiç pişirmezdim." Gibisinden cümlelerle olmayan moralimi de bozmaya çalışıyorlardı. Aklıma geldiler yine...

Birden o geçti. O önümden koşarak ben kendimden koşarak geçtim. Afallamıştım. Bu benim için normal bir durumdu fakat böylesi hayır hayır...

Elinde fareye benzer bir cisimle koşuyordu. Sonra internetten araştırdım köpekmiş. Öyle köpek mi olur ya köpek dediğin ısırarak, havlayarak, dimdik duracak(!)

Poğaçayı en son kedi yaladı o şekilde de kendime geldim. Kendime getirecek daha büyük bir olay zannetmiyorum. Sen ne hakla benim poğaçımı yalarsın ya ? Poğaçanın geri kalanını da ona uzattım. Emeklerinin karşılığını aldı.

Evime doğru yol almaya başladım. O daha deminki olay neydi öyle ? Düşünüyordum. Hayır hiç böyle bir şey yaşamamıştım hayatım boyunca. Kalbimden karnıma doğru kelekler uçuşmadı o an. Bir şey direkt serbest dalış yaptı. Ölüyorum sandım ya. Düşündüm düşündüm. Sanırım asıl düşünmem gereken şeyi unuttuğum. Evimi. Meğer bu düşünceler boyunca terse doğru yani onun gittiği yere doğru gidiyordum. Tekrar tabana kuvvet hop geri dönüş...

Eve gittim ders çalışmaya, zaman geçirmeye çalışıyordum. Aslında hepsinin yapıma nedeni onu

unutmaya çalışmamdı. Ama neden unutmak istiyordum ki ? Belki o da aynı şeyleri hissetmişti. Tabi bunu kendi içimden bana yönelttiğimde onun koşarken önüne baktığını, yerde ayna olmadığı takdirde beni göremeyeceği yönünde olduğundan bu kanıdan vazgeçtim...

Ertesi gün tekrar gittim yine oradaydı. Bu sefer koşmuyor, yürüyordu. Yorulmuştu sanırsam. Artık nasıl baktıysam bana baktı sonra depar atmaya başladı. Onda doping etkisi yaratmıştım. Kendimle övündüm. "Yakışıklılığım ile cezbettim resmen. Aşkımız sayesinde..." diyerek kendi kendini kandırmaya devam ediyordum. Yol boyunca yine bu olanları düşündüm. Tabi ki evimin tersi olan yol boyunca... Aklıma doluyor beni mahvediyordu resmen. Bakışı, yürüyüşü, koşuşu, rüzgar olmamasına rağmen dalgalanan saçları. Neydi bu ? Google'da aramaya koyuldum hemen. Hani doktorumuz olanı ile. Yaşadığım duyguları yazdım yazdığım süre zarfında "Lütfen aşık olduğuma dair bir şeyler çıkmazın." Diye mırıldanıyordum. Sonuç olarak Dr. Google bana önerilen başlıklarda "Aşık Olduğunuzu Gösteren 10 Durum !" gidişinden haberlerle bana karşılık vermişti. Lanet olsun sana. Sanki kanser olduğumu öğrenmiştim. Bir dakika ! Farklı sayılan şeyler değil aslında...

Bir hafta boyunca bunu bir program haline getirmiştim. Sınav haftasına böyle hazırlansam sanırsam belgesiz geçmezdim okulumu...

Sonra bir cumartesi günü yine aynı ceylan gözüyle aynı ipek saçları ile aynı kiraz dudakları ile gördüm onu. Süslenmiş gibi bir hali vardı. Dua ediyordum. Hayal edemeyeceğiniz benimde yazarken hatırlayamayacağım dualar. Uzaklardan biri gözükte. Esmer tenli cisimsiz, biçimsiz biri. Yaklaştıkça kalbim çıkacak gibi oluyordu. Beyin loblarım yer değiştiriyordu kafamın içinde. Yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı...

Sarıldılar. Ve oturdular.

Neden hep böyle oluyor bu olaylar ya ? Neden hep imkansız hale getiriyor bu dünya hayalleri... Uzun bir aradan sonra evime giden yolu ilk seçimde buldum. İlerledim, ilerledim. Her bir adım her bir suratsızlığı getirdi beraberinde.

Kablosuz kulaklığım da saçma bir şarkı takıldı kulağıma. Sözleri olsun, ritmi olsun ve bana karşı olan anlamı olsun büyülemişti beni. Ve o zaman bulmuştum o belirtilerin sahip olduğu hastalığı.

"Olmayacak Bir Hayal" di hastalığın ismi...

Şarkıyı dinlemeniz size huzur sağlayabilir dikkat edin benim gibi büyülenmeyin...